

Aple...

Autuobusa stotēis aikštelielē būrielis žmuoniū lauk autuobusa. Vēinē sied ont soulalēs, kētē statē rokujēs, aptar vēsuokius rēkalus.

Vēina tuoki aukšta, klēina pagīvenusi muotrēškelē ē klaus daba atejosiuosēs:

– Magdelē, vo kamē to bovā?

– Ēk, ēk zoikieli, mona vīrs ožvakar krēta inparkto. Bovau lēguoninie lonkītē.

– Vo kāp ons nokrēta no tuo tvarta? A dēdēlē sosēlaužē? – priejēs artiau klaus šnapsē pasmērdēs vīrēškis.

– Ne nu tvarta, vo šērdēs sostuojē.

– Ak, kuojē! Ta sogipsava anou?.. A ne?

– Mosint ausims neprigērdi, – sopīka muotrēška.

– Ak sosieds prigērdē...

– Ekiau šalēn, – nebēškēntiejē vēina ēš muotrēšku. – So anou nesorokousi. Matā, ka īr pakēšēs po keporē ē nebsopront aple kou ruoda eit.

I abēdvē noejusēs atsēsieda ont kēta soulalē... Čē jau siediejē senoks so oustās.

Ēlgā netrokos ēš kažkor atslinka trīs posvaikē jau gerā ožmetē. Cēgarietā donties, vo spjauduos, keik, blevīzguo, kērkēn mergātēs. Vo tas vēns sparduos kāp komilīs.

– Tievā dērža nepajem tuokēms smorglems. Muotinas pēns da nenudžiūva, vo jau prispruogē šlētēniou, – neiškēntiejē senoks.

Tas, kor spardies, pribiega pri senoka so oustās ē sorēka:

– A nuori ē tou marmūzē! Paruodīsem pro kor kraujē laš.

Senoks nosēsoka ē nieka nebsakē.

– Ne, ne, seniau tuokēj vakā jau negierē? – pradiejē rokoutēis ta, kor artiau pri senoka siediejē.

– Ēk, ēk, seniau trīs vīrā po torgaus liuobam nosēpērkētē vēina posbotelkē skaidriuosēs, sosiedē ont vežēma išgertē draugēškā, ē vēsuokiuos ruoduos ožteka. Liuobam parokuotē aple šlajus, aple brēka, aple s... plēka. Vo nojau rīn pakol novērst kāp maišos, – apsēžvalgēs ēškluojē sienis.

– Je, je, anās laikās i veselē pas sosieda a pas gēmēnēs liuobam nosēneštē pīraga blikini, geltona svēista spuotkieli, vīrā liuob ēsēkēštē ē kēšenē samaguona botelka so laikraštio oškēšta... Vo aple duovēnas nē mēslēs nebova, – plieščiuodama ronkuoms ēštarē klēinuoji.

– Vo kas nojau daruos! Kuoks bebūtom soejēms: veselē, gēmēma dēina, vardēnēs a kuoks nuors kēts – stalā lūžt nu vēsuokiausiu valgiu ē gierēmu. Vara po kelēs dēinas ēš eilies, – pritarē ontruoji.

– Je, kad nojau ē tuos šnapsēs vēsuokiuos pēlnas krautovēs, pēlnē kiuoskā, tik pērk ē gerk, kumet nuori.

– I „Valstietie“ kuožnamė numerie šiuoms dėinuoms gunda gertė alo kãp kuokės liekarstvēs, – jodindams notėrposė kuojė čiauškijė senoks so oustãs.

Atvažiava autuobusus no Klaipiedã. Klėinuojji atsėsveikėna so Magdelė ėr ilėpa i tou gelžėnė skrĩnalė so longãs ėr so tekėnės. Magdelė, palĩdiejusi draugė, ėr saka:

– Rektom eitė, kor karalė piestė eit, bet rokou, kad oždarĩts tas kombarielis esos.

– Ėk ontã i tas eglalės, – atsėlėipė no kėta soulalė tuoki nešpietna buobelė.

– No tėik i betrũkst. Geriau pakėntiesio. Veikė autuobusus atvažious, – kãp ėr supĩkusi atriežė Magdelė.

– Je, anou dėina pareito ėš vėtėnarėnės aptiekas, veizo – eglėlies vĩrėškis kelnės nosėlėdės „beportėgrapoujis“. Vo mon tuoki gieda – nobiegau nosėsokosi.

– Tėn tũ „portėgrapiju“ netrũkst, – atsėlėipė tuoks puons so skribelio.

– Vo kou darĩs žmuonis, ka nevėsumet gali ieitė i stuotėis tupĩkla. Kad kelnies atsiras, bũs prastiau. Ėr so tuokė nešliava parvažioutė i nomus – mėnkė joukã.

Senoks so oustãs rotoliou tarp pėrštu sena autuobusa bilieta.

– A tau davė širintãs atvažiujint bilieta? – paklausė Magdelė.

– Širint nedavė – tas ĩr sens.

– Ne kuožna karta bedoud, – nosėkuosiejusi ėštare kaimĩnė.

– Kãp kas nuor, tėp dėrb: laisvuo Lietovuo gĩvenam, laisvã ėr elgamuos...